

Hetkien muisto

Kirjoittanut Aulis Murto

Kuka kulki iltasella,
kenpä päivän päättyessä,
saapui rantaan koivun luokse,
alle lehväisten suvisten?
Kesän kukka tuop on neiti,
kaunis, nuori ja sokea.
Ootti siellä armastansa,
sulhoansa vartoeli.
Tuli mies tavan takoa,
tytön luokse vartavasten.
Hetki sulkivat sylihin
toinen toistansa halaten.
Ja kun saapui iltahetki,
yö kun tummui, varjot sammui,
lemmen hetki, hurman hetki,
nuoret onnensa omisti.
Siitä heidät päivän nousu,
aamun autere tapasi.
Silloin kertoi armaaksensa,
valat vannoi ja lupasi.
Nousi päivä hiljallensa,
aamun aurinko yleni.
Ei ollut parempi päivä,
hetki uusi onnekaampi.
Unohtuivat kuiskeet kuumat,
lemmen lausehet katosi.
Kauas kaikkoi onnen hetket,
päivät nuoruuden hupeni.
Vielä joskus illan tullen,
päivän pitkän päättyessä
käyvät rannalle takasin,
yksinänsä kumpainenkin.
Ei he onnea odota,
eikä uutta rakkautta.
Katsovat vain ruskoon illan,
kuin se muistoja sädehti.
Ollos päivä, tullos ilta
vanhuutemme saapuessa
itse kullekin omaksi,
muisto kultainen keralla.
Kunpa muistais aikaa lemmen,
säilyttäisi sielussansa,
vanhus vielä nuoruutensa,
kun sai onnesta osansa.

Hetkien muisto

Kirjoittanut Aulis Murto
